

SREDNJE ŠKOLE

I mjesto na Konkursu “MOJ PRIJATELJ, HRABRI BORAC PROTIV TEŠKE BOLESTI”- **Priča pod šifrom: “Ruža”** (Šifra: Azra Junuzović- I razred gimnazije, J.U.M.S.Š. “Doboj Istok”, Velika Brijesnica)

Moj prijatelj- hrabri borac za život

Alma je živjela u maloj kućici a dovoljnoj za nju i njenu majku. Poslije smrti njenog oca, posvetila se učenju jer je kao i svako drugo dijete sanjala da jednog dana živi u velikoj kući okruženoj cvijećem, sa velikim dvorištem. Iako je mnogo vremena provodila pomažući majci u kući, uvijek bi pronašla vremena da uči. Voljela je čitati, jer ju je poezija ispunjavala nekom posebnom srećom.

Jednog dana, dok je pomagala svojoj majci u kući, osjetila je jaku bol u grudima. Čvrsto je priticnula haljinu i lagano se naslonila na zid. Kroz glavu joj prodoše razne misli. Majka, brižljiva i ispunjena ljubavlju prema svojoj kćerci, kada primjeti da stoji naslonjena uz zid, blijedog lica, upitala ju je šta joj je. Ne želeći da majčino srce obuzme tuga i briga, Alma se samo nasmiješila i tiho prošaputala:”Ništa majko, ništa...”. A zatim je lagano ustala i nastavila raditi. No bol u grudima svakim danom je postajal već. Ponekad bi se zatvorila u sobu i dugo ležala držeći ruku na grudima i moleći Boga da prestane taj bol. Kada je shvatila da bol neće prestati, spuštene glave I drhtavim glasom ispričala je svojoj majci. Zabrinuta i uplašena, majka ju je odmah odvela u bolnicu. Nakon što ju je pregledao, doktor je rekao da je potrebno da udari neke analize. Alma je znala da nešto nije u redu. S nestrpljenjem je sjedila u sobi očekujući doktora. Nakon nekog vremena došao je doktor. U ruci je držao nalaze. Nije ništa govorio nekoliko sekundi, samo je gledao u Almino lice zabrinuto i željno da sazna od čega boluje. Doktor je zatim spustio glavu i tihim glasom rekao “žao mi je...”. Iz oka Almine majke potekle su suze. Znale su da je Alma ozbiljno bolesna ali obje su šutjele i samo gledale kroz nijemu tišinu koja je vladala u sobi. Zatim se Alma lagano okenula, zagrlila majku, i istrčala iz sobe. Ni sama nije znala gdje će. Hitrim korakom je trčala kroz duge hodnike bolnice. Niz njene obraze slivale su se suze, velike kao kapi kiše, a sa sobom su brisale svo rumenilo sa obraza, a onda bi pale na usne i izgubile se u njihovom rumenilu. Ni sama nije znala kako ali ubrzo se našla kraj očevoг mezarja. Sjela je na zelenu travu, a zatim podigla glavu. Dok je njen pogled lutao kroz nebeske visine, tiho je šaptala “Bože, daj mi snage da prebolim. Ako je moje vrijeme došlo, uzmi me ali ne dozvoli da se patim, da me ova bol uništava polahko, da padam lagano kao ptica slomljenih krila...” U tom trenutku, iz neba, kojim su plovili umorni oblaci, poče da pada proljetna kiša. Alma je gledala u očev mezar, a čitav život provlačio se kroz njene misli. Nedostajao joj je očev zagrljaj, njegove riječi utjehe. Lagano je počela padati noć. Ustala je i krenula kući. Na vratima ju je dočekala uplakana i zabrinuta majka. Zagrlila ju je snažno kao nikad prije. Nije joj morala ništa reći. Dok ju je rukama grlila oko vrata, Alma je imala osjećaj kao da joj ona govori “Kćeri moja, budu hrabra.” Dok se prepuštala majčinom zagrljaju, čula je njene riječi “Zajedno ćemo se boriti, zajedno ćemo uspjeti. Ti nećeš umrijeti!” Iz Alminih očiju slivale su se suze, ali ona ih je laganim pokretima ruku brisala ne želeći da njena majka bude još tužnija. Te noći, zaspala je u majčinom zagrljaju. U uglu sobe, gorjela je svijeća, lagano i nečujno. Kraj prozora, pomalo odškrinutog, puhao je povjetarac. Kiša je prestala padati, samo se čula još po neka kapljica, kako lagano udara u oluke. Na starom zidnom satu, lagano su šetale stare kazaljke, odbrojavajući minute tamne noći. Kroz tišinu u sobi, čuli su se otkucaji njenog umornog srca. U rano jutro, kako je Alma otvarala svoje oči, plave kao nebesko plavetnilo, iza brežuljka

javljalno se sunce pozdravljaljući dan svojim zrakama. Kroz prozor sobe, dopirale su te njegove zrake i do njene prelijepe duge kose, miluijući ju nježno. Gledala je dugo u sunce. Njen pogled je bio zamišljen, kao da je pokušavala da sazna tajnu od nekog ko ju ljubomorno čuva. A onda se na njenim usnama, rumenim kao ruža, pojavio blistavi osmijeh. Potrčala je iz sobe, a kada je ugledala mamu, prišla joj je i radosno rekla: "Mama, ja ću se boriti, neću dozvoliti da se moj život tek tako ugasi. Biti ću kao sunce. Noć me neće ubiti, ona će mi samo dati snagu da ponovo sijam, da narednog dana živim." Dok su iz njenih usta tekle te riječi, niz obraze njene mame tekle su suze. Bila je presretna što na njenim usnama, što ih vjtar miluje, kao latica ruža, ponovo vidi osmijeh djevojke prepune nade koja želi da živi, voli i bude voljena. Nakon što je shvatila da mnogo toga nije uradila, Alma je čvrsto odlučila da se bori za svaku sekundu svog života. Ponovo je sa mamom, iako pomalo uplašena, krenula do doktora. On ju je dočekao izneđen što na njenim usnama vidi blistavi osmijeh, no kada je padala preko njenih ramena i plave haljine, poput njenih očiju u kojima se krio posebn sjaj. Vrieme je za sve prolazilo brzo, ali za Almu su i sekunde ponekad izgledale kao vječnost. Iako je osjećala da gubi snagu, Alma se niti jedan trenutak nije predavala od svoje borbe. Ponekad bi od bolova pala na koljena, ali bi odmah ustala I skupljajući dio po dio snage, nastavila bi da se bori i odupire smrti. Nije željela da ju drugi smatraju bolesnicom pa je zato ljubomorno čuvala istinu o svojoj bolesti. Svi su ju gledali kao običnu djevojku, ali ni slutili nisu koliku bol krije njeno srce. Niko, osim nje, nije znao za neprespavane noći pored svijeće što lagano gori u uglu sobe, za prolivene suze i umorno tijelo. Svi su ju gledali kao i do tada a niko ni slutio nije da je ona veliki borac i heroj. Iako na prvi pogled obična djevojka, Alma nije bila obična. Naprotiv, njeno srce krilo je more tajni, kako bolnih tako i onih lijepih. Prolazio je dan za danom. Svako jutro, Alma je dočekala kao novu uslišenu molitvu, kao ponovno rođenje. Nije znala šta joj se u narednom trenutku može dogoditi, i da li će njene oči dočekati novi dan te je živjela kao da će narednog dana pasti u vječni san i tamu.

Nakon mnogo vremena, ponovo je otišla doktoru. Uradila je mnoge testove s nestrpljenjem očekujući rezultate. Sjedila je na klupi držeći majku čvrsto za ruku. A onda je ušao doktor. Ozbiljnog pogleda otvorao je karton. Na trenutak je zastao a onda se blago nasmiješio i uzbuđenog glasa rekao: "Uspjela si, uspjela". Na Alminim usnama ponovo je zasijao prelijepi osmijeh. Bila je presretna, puna nade i volje za životom. Gledala je u mamu sa sjajom u očima koji se davno bio izgubio a sada je ponovo zasijao tu u njenim plavim očima kao sunce na plavom nebu.

U njenim mislima javljale su se slike dana koji su prošli, boli koju je preživjela, I teške borbe koju nikad zaboraviti neće. Jedinom ona je znala za bol koja ju je patila, i gradila prepreke na putevima njene sreće, ali ju je skrivala od drugih jer nije željela da drugi osjete te boli ukus. Kada bi neko rekao da mu je dosta života, da mu je sve postalo tama jer ima neki mali problem, ona bi se samo blago nasmijala pokušavajući drugima da pokaže koliko je život vrijedan i šta znači proživjeti jedan dan u patnji. Trudila se svima da pomogne, da svakog liši bolii i patnje pa makar to bila i ona najmanja. Njeno srce bilo je ispunjeno ljubavlju i srećom. Svaki novi dan smatrala je novom šansom da pokaže svoja osjkećanja, izrazi svoje misli i pokaže šta osjeća i šta želi, te je neprestano zahvaljivala Bogu što joj je pružio novu priliku, što je uklonio bol koja ju je lagano uništavala.

Iako je ozdravila, Alma nije prestala da se bori i trudi. Čvrsto je vjerovala u svoje snove i njihovo ispunjenje. Nakon mnogo godina, osnovala je dom za pomoć djeci koja nisu imala gdje da žive i koju je bolest uništavala. U svakom bolesnom djetetu vidjela je sebe i svoje djetinstvo. Trudila se da svakom od tih mališana pruži utjehu I nadu u život. Govorila im je da su oni najveći heroji, i da nikad ne smiju odustati od onog što žele jer samo tako će uspjeti u životu, i preboliti svaku bolest...